

V sobotu příjezd do Železné u Vrbna pod Pradědem. Celou cestu přešlo a navigace mě 4x odklonila z trasy, protože se tvořily zácpy. Za Rýmařovem jsem natankoval u noname pumpy a od té chvíle jsem kopce vyjížděl na pětku. Tak to mě hodně překvapilo. Po vybalení tašek se jel tradičně nakoupit proviant. V Penáči jsem v masně platil pětistovkou s úzkým ochranným proužkem a nevzali mi ji. Ale na kase ano. Že už platí jen peníze s širokým ochranným pruhem jsem se dozvěděl na pivu v hospodě, tak jsem si už dával pozor na to, co dostávám nazpět. Ale pětilitru se stahování z oběhu netýkalo. Babám se nechtělo asi otevírat kasu, hlavně, že půl hodiny před zavíračkou bylo sklizeno zboží a vytřeno. Večer jsme šli do místní hospody na Holbu. Tu nám doporučila ubytovatelka, na jejíž příjmení jsme si nemohli vzpomenou a tak jsme jí podle uložení do mobilu, říkali Praděd. Obsluha kolem nás kmitala a tak před desátou jsme byli vyřizení, doslova. Zaplatili jsme a šli na základnu spát. Pes už spal v hospodě.

V neděli byl lehký pochodový trénink na vyhlídkovou věž na Zámecké hoře. Po vyšplhání nahoru, se vyhlídka nekonala, věž byla v desolátním stavu. Zřícenina zdejšího hradu Freudenštejnu, byla halda

kamení. Na popisné tabuli byl blbě slovosled a info si musel najít návštěvník na [www stránkách](#). Opravdu super. Sešli jsme dolů, počasí zatím drželo. Já si dal oběd a odjel jsem odpoledne na koncert Stinga do Slavkova.

V pondělí výlet na poutní kostel [Maria Hilf](#). Bylo pondělí, žádný nával a bufáč zavřený. Prošli jsme křížovou cestu, areál s kostelem. Automat na pamětní mince byl na padesátikoruny, tu jsme neměli. Nějaký turista do automatu vstrčil minci a z něj vypadla docela pěkná upomínka. "Rozměnil jsem si pajčku v kostelní kasičce", pochlubil se mi, " byla poslední ! ", doplnil. Měl pravdu, já už jsem tam našel jen drobné a papírovky všeho druhu. Tak jsem si vzal čokoládu a oplatky, hodil jsem do kasy 140,-Kč a šel se podívat ještě na kříž štěstí. Měli jsme čas, pokračovali jsme se podívat po žluté značce na Měděnou stolu a druhou křížovou cestu. Na rozcestí jsme se rozhodli, že do avízovaného deště v 16.00 se stihneme vrátit oklikou po modré značce přes zříceninu Edelštejn. Na zřícenině nás zastihla bouřka. Bylo 15.30, pak věřte předpovědi. Po kilometru jsme našli přístřešek, kde jsme se schovali a čekali až se bouřka přežene. Psa jsem nesl a byl jsem od něj pěkně

promočený. Klepal se jako vždy strachy. Déšť ustával, zrychleně jsme se přesunuli k autu. Naházeli jsme mokré věci do kufru a sjeli jsme na základnu. Tím byl výlet dovršen.

V úterý výlet na Praděd. Zaparkovali jsme auto na parkovišti v Karlově Studánce za 90 Kč na den. To se rychle zaplnilo a rovněž se protáhla fronta na autobus na Ovčárnu. Psa jsem vstrčil do batohu aby nebyly pindy od řidiče, ale vše proběhlo hladce a plný autobus se s námi vydal nahoru. S Ovčárny šel dav lidí na Praděd. Raději jsme posečkali v prvním bufetu na zahrádce až odezní první nápor. Pivo dobré, ale výhled na Praděd zakrývaly dva smrky. Provozní nám sdělila, že někteří návštěvníci si posouvali pro lepší rozhled lavice. My to nemusíme zkoušet, protože jsou přišroubované. Cesta na Praděd se vylidnila, byl čas vyrazit. Na Pradědu jsme udělali fotky, snědli svačinu a vrátili se dolů k chatě Barborka. Na sestup po žluté naučné značce Bílá Opava ke Karlově Studánce jsme se posilnili Prazdrojem a šlo se na věc. Cesta měla být složitá s řetězy a žebříky, ale když jsem viděl v jakých botech a se psy ji lidé prošli, to jsme museli dát. Psa jsem dal opět do batohu na břicho a pustili jsme se podél potoka dolů. Bylo

odpoledne a už moc návštěvníků na značce nebylo. Nakonec to bylo opravdu o botech, protože mokré kameny byly kluzké. Náročnost nula. Cesta kolem vodopádů byla hezká, připomínala chodníky ve Slovenském ráji. Po příchodu na parkoviště jsme stihli dát si před zavíračkou kapučino a pak už jen základna se sprchou.

Ve středu dopoledne se vyprdelíme na Červenohorské sedlo. Parkovné 100 Kč na den. Po příjezdu zjišťujeme, že nemáme pro psa vodítko, gumicuk ho nahradí, pro filtraci vzuchu vytahuji pouzdro s doutníkem, ale je prázdné. Nenahrazeno. Přesouváme se do blízkého bufetu a ve 12.12 hod si dáváme dvanáctku pivo Zlosyn. Mají i Prazdroj. Posílnění vyrážíme do kopce na Keprník. Na můj vkus je na cestě hodně turistů. Zastavujeme se u Vřesové studánky, kde pramen je tak vydatný, že se zde tvoří fronta. Čekáme zde půlhodiny než čůrek naplní malou petku a mezitím se sedícím chlapem vedle mě, řešíme otázku, k čemu je dálkové ovládání, které leží pod svatými obrázky u pramenu. Že by to přepínalo teplou a studenou vodu, či zázračný pramen na oči, klouby nebo celkové uzdravení? Každopádně nemáme u sebe tužkové baterie abychom to vyzkoušeli, loučíme se a my pokračujeme dále. U nedaleké informační

tabule si nás oblíbí brouk kozlíček s velkými tykadly, který lítal z jednoho na druhého. Nemilosrdně jsem škůdce jednoho nadvakrát secvrknul a dal už pokoj. Na Keprníku sníme svačinu a jdeme nazpět. Na parkovišti zjišťuji, že jsem si nechal za oknem svoji peněženku. Naštěstí asi zloději dnes neúřadovali. Cestou kupuji v Penáči poslední chleba a nějaké pití, protože na večer máme naplánováno grilování. Vydržíme posedět do půlnoci a pak všichni odpadnou.

Čtvrteční dopoledne se poflakujeme na zahradě u bazénu. Je dusno a vedro. Nicméně po obědě, co dům dal, jedeme na rozhlednu Na Skalce u Holčovic. Chci do místní ZOO, ale nikdo mé nadšení neopěvuje. Projíždím kolem ní a zastavuji u vyhlídky, která je značená v mapě. Žádná panoramata se nekonají, je to vyhlídka na prase. Rochní se jich tu asi pět, zalézají do stínu a dělají mrtvé brouky. O kus dál jsou bůvoly a v dálce laně s ovce. Pokračujeme na parkoviště o kus dál. Nikdo tu není. Jdeme naučnou stezkou nahoru na rozhlednu. Vylézáme na ní, rozhled je pěkný. Jsme tu sami. Vůbec nikdo jsem nezavítal. Asi tahle oblast není lukrativní a přitom je tu tak hezky. Razítko v budce chybí, zůstal zde jen řetízek a polštářek. Slézáme dolů a cestou na

základnu nakupujeme jídlo a pití na večer. Pytlíky na led nemůžu vůbec nikde sehnat, až pak kde jinde, u Vietnamců. Večer grilujeme na zahradě sýry a klobásy.

V pátek se dopoledne lenošilo u bazénu a odpoledne se jelo na rozhlednu Hraniční vrch u Albrechtic. O kus dál byla vesnice Pelhřimovy, na polské straně Pielgrzymów. Cedula hlásala, že cesta je do vesnice neudržovaná, ne zakázána, proto jsme po čisté polňačce dojeli ke kostelu sv. Jiří a kapli sv. Anny. Na Polské straně jsme nahlídli na zámek se zahradou, místo, kde by se mohl natáčet film Panna a netvor. Bylo to tu dost depresivní. Pokračovali jsme po polňačce na silnici k Slezským Rudolticím. Cesta byla jak tankodrom a o větve jsem si dost poškrábal levou stranu auta. Zámek v Rudolticích už byl zavřený, obešli jsme ho a podívali se do zahrad. Jinak nás zde nic nezaujalo. Vrátili jsme se na základnu a snažili jsme se dojíst zásoby, abychom je nemuseli vést nazpátek.

V sobotu od rána prší. Po horkých dnech je to úleva. Balíme a jedeme domů. Provoz na silnicích je zase hustý, že to ani nebaví řídit.